

ԵՐԳԵՐ, ՆՈՒԱԳՆԵՐ

Երբ սիրսս ձնշուած դառն վշտերով,
Հոգիս ծանրացած մռայլ մեջերով,
Իմ մտտայ աշխուճ արցունք է փայլում,
Պատանի հոգունս արիւն կարկթում,

Կամ երբ հաշածուած անողոք բախից,
Հոգիս մաշում է մի անհուն բախիծ,
Եւ ընկած կեանքի մի մութ անկիւնում,
Իմ սեւ վիճակն եմ, ա՛խ, դառն ողբում,

Ա՛հ, այն ժամանակ առնում եմ քնար
Ցում իմ բախիծ-սանցում, վշտահա՛ր
Եւ այն ժամանակ շարում ևռագներ,
Իմ վշտը հիւսում, յօրինում երգեր:

Յ. ԽԱՆԼԱՐԵԱՆ
